

NAINÉ AKNAL

A. J. FINN

N A I N E
A K N A L

Inglise keelest tõlkinud Eve Rütel

Originaali tiitel:
A. J. Finn
The Woman in the Window
William Morrow, HarperCollins Publishers, 2018

© A. J. Finn, Inc, 2018

Eestikeelne tõlge © Eve Rütel ja Tänapäev AS, 2018

Toimetanud Ele Jaagusoo
Kujundanud Villu Koskaru

ISBN 978-9949-85-287-1

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trukikojas

George'ile

Mulle tundub, et kusagil sinu sees
on midagi sellist, millest keegi ei tea.

— „*Kahtluse vari*” (1943)

PÜHAPÄEV

24. OKTOOBER

ÜKS

Ta abikaasa on iga hetk koju jõudmas. Seekord satub ta naisele kindlasti peale.

Seal pole kardinasiiilugi, ei rulooribagi, tolles number kahe-saja kahesteiskümmes – roostepunases linnamajas, mis kord oli koduks äsja naitunud Mottidele, veel viimasel ajalgi, kuni neist jälle vallalised said.

Ma pole kumbagi Motti eales kohanud, kuid aeg-ajalt viskan neile veebis pilgu peale: mehe LinkedIni profiil, naise Facebooki lehekülg. Nende pulmakinkide nimekiri elab Macy's kaubamajas edasi. Võiksin neile ikka veel serviisi osta.

Nagu juba ütlesin: isegi mitte aknakaunistusi. Seega põrnitseb number 212 tühjal pilgul üle tänava, õhetav ja alasti, ning mina põrnitsen vastu, vaadates, kuidas häärberi perenaine oma ehitustöövõtja külalistetuppa juhatab.

Mis selle majaga *on*? See on koht, kus armastus sureb.

Naine on kenake, loomulik punapea, rohuroheliste silmade ja terve arhipelaagi tillukeste sünnimärkidega, risti üle selja tipitud. Palju nägusam kui ta abikaasa, doktor John Miller, psühhoterapeut – jah, ta pakub paaridele nõustamist – ja üks 436 000-st veebis leiduvast John Millerist. See konkreetne eksemplar töötab Gramercy pargi lähedal ega tunnista kindlustust. Kinnisvaralepingu järgi maksis ta oma maja eest 3,6 miljonit dollarit. Äri peab igatahes hästi minema.

Naise kohta tean ma üpris palju, kuid samas vähe. Pole eriline pesapunuja, üpris ilmselt. Millerid kolisid sisse kaheksa nädala

eest, ometi on need aknad endiselt lagedad, hmh. Ta harrastab kolm korda nädalas joogat, tipsides trepist alla, kokkurullitud võluvaip kaenla all, sääрте ümber kärtskitsad Lululemonid. Ja ta peab kusagil vabatahtlikuna tegutsema – lahkub esmaspäeviti ja reedeti majast veidi pärast ühtteist, umbes sel ajal, kui ma üles tulen, ning naaseb viie ja poole kuue vahel, just siis, kui ma end õhtuseks filmiks sisse sean. (Tänaõhtune valik: „Mees, kes teadis liiga palju”¹, mustmiljones kord. Olen naine, kes vaatas liiga palju.)

Olen märganud, et pärastlõunati meeldib talle teha väike drink, nagu mullegi. Kas talle meeldib ka hommikuti tipsutada? Nagu mulle?

Aga tema vanus on mõistatus, kuigi ta on vaieldamatult noorem kui doktor Miller, ja noorem kui mina (kepsakam samuti); tema eesnime võin üksnes oletada. Mõtlen temast kui Ritast, sest ta näeb välja nagu Hayworth „Gildas”. „Ma pole põrmugi huvitatud” – mõnulen selle rea juures.

Mina seevastu olen vägagi huvitatud. Mitte tema kehast – see kahvatu nukiline selgroog, abaluud nagu kängu jäänud tiivad, titesinine pesu rindu kaisutamas: mil iganes need mu objektiivis vilksatavad, ükskõik milline neist, vaatan ma mujale –, vaid elust, mida ta elab. Eludest. Tal on neid kaks rohkem kui mul.

Ta abikaasa keeras hetk tagasi ümber nurga, just pärast keskpäeva, kõigest veidi aega pärast seda, kui tema teinepool välisukse kinni lükkas, töövõtja slepas. See on hälve: pühapäeviti jõuab doktor Miller koju tagasi kell veerand neli, kindlalt nagu raudnael.

Ometi tõttab hea tohtrihärra nüüd piki kõnniteed, hingeaur suust pahisemas, ühes käes kiigub portfell, laulatussõrmus säratab. Suumin ta jalgu: härjaverekarva nahktallaga *oxfordid*, viksist klantsivad, kogudes sügisest päikesevalgust ja seda iga sammuga tagasi heites.

1 Originaalpealkiri „The Man Who Knew Too Much”. *Toim.*

Nihutan objektiivi mehe pea suunas. Mu Nikon D5500 ei jäta kuigi palju kinni püüdmata, igatahes mitte selle Opteka objektiiviga: tõrges juuksesasi, peene raamiga odavad prillid, lohkus põskedel laidudena habemetüügas. Ta hoolitseb oma kingade eest rohkem kui näo eest.

Tagasi numbrisse 212, kus Rita ja ehituspealik kiirustades lahti rõivastuvad. Võiksin helistada infoliinile, saada maja telefoninumbri, teda hoiatada. Aga ei. Vaatlemine on nagu loodusfotograafia: sa ei sekku metsaellu.

Doktor Miller on välisuksest ehk poole minuti tee kaugusel. Ta naise suu jätab ehitusmehe kaelale huuleläiget. Pluus visatakse seljast. Veel neli sammu. Viis, kuus, seitse. Kõige rohkem kakskümmend sekundit. Naine haarab mehe lipsu hammaste vahele, naeratab talle. Ta käed kohmitsevad mehe särgi kallal. Mees riivab huultega naise kõrva.

Abikaasa astub hoogsalt üle kõnnitee äärekivi. Viisteist sekundit. Ma peaaegu kuulen, kuidas toas lips särgikraelt libiseb. Naine vihistab selle toa teise nurka.

Kümme sekundit. Suumin uuesti meest, kaamera koon peaaegu tõmblemas. Tolle käsi kaevub taskusse, ilmub välja võtme-kimbuga. Seitse sekundit.

Naine vallandab oma hobusesaba, juuksed valguvad õlgadele.

Kolm sekundit. Doktor astub trepist üles.

Naine põimib käed ümber mehe selja, suudleb teda sügavalt.

Doktor torkab võtme lukuauku. Keerab.

Suumin naise nägu, silmad lahvatavad suureks. Ta on kuulnud.

Klõpsan foto.

Ja siis hüppab mehe portfelli lahti.

Pinu pabereid purskub välja, paiskub tuules laiali. Nõksatan kaamera tagasi doktor Millerile, näen ta huuli vormimas sajatust „Saast!“. Ta asetab portfelli etikule, trambib paar paberilehte nonde klantsivate kingade alla, kahmib ülejäänud käeõndlasse. Üks rebitud lipik on takerdunud puu sõrmisse. Ta ei märka.

Taas Rita. Topib käsi pluusivarrukatesse, heidab juuksed tagasi. Ta kiirustab toast välja. Hüljatud ehitustöövõtja hopsab voodist püsti ja korjab üles oma lipsu, surub selle taskusse.

Hingan välja, õhujuga susiseb suust nagu õhupallist. Ma ei märganudki, et hoidsin hinge kinni.

Välisuks avaneb: Rita sööstab trepist alla, hüüab abikaasat. Mees pöördub. Eeldan, et ta naeratab – see ei paista kätte. Naine kummardub, koorib mõned paberid kõnniteekividelt lahti.

Töövõtja ilmub uksele, üks käsi taskusse surutud, teine ter- vituseks tõstetud. Doktor Miller lehvitab vastu. Ta tõuseb eti- kule, haarab oma portfelli ja kaks meest kätlevad. Nad astuvad uksest sisse, Rita kannul.

Hea küll. Võib-olla järgmine kord.

ESMASPÄEV

25. OKTOOBER

KAKS

Auto möödus põriseses aeglaselt ja süngelt nagu surnuvanker, tagatuled pimeduses helkimas.

„Uued naabrid,” ütlen tütrele.

„Milline maja?”

„Üle pargi. 207.”

Nüüd on nad seal väljas, videvikus ähmased nagu tondid, vinnavad pakiruumist kaste.

Tüdruk luristab.

„Mis sa sööd?” küsin ma. On hiinaka õhtu, muidugi. Ta sööb *lo mein*'i.

„*Lo mein*.”

„Mitte siis, kui sa emmega räägid, kuuled või.”

Ta luristab uuesti, mälub. „No emm...mmm.”

See on meievaheline vägikaikavedu; ta on *emme* ära nudinud, vastu minu tahtmist, kahandanud millekski nüriks ja tõnt-siks. „Lase olla,” soovitab Ed, aga tema on ju endiselt Issi.

„Sa võiksid minna ja tere öelda,” märgib Olivia.

„Ma tahaksingi, musike.” Triivin trepist üles teisele korrusele, kust avaneb parem vaade. „Oh – *igal pool* on kõrvitsad. Kõigil naabritel üks. Graydel on neli.” Jõuan trepimademele, klaas käes, vein loksab rüüpel vastu huuli. „Soovin, et saaksin sinu jaoks kõrvitsa välja valida. Ütle issile, et ta tooks sulle ühe.” Ma rüüpan, neelan. „Ütle talle, et ta tooks kaks tükki, ühe sulle ja teise mulle.”

„Okei.”

Näen end vilksamisi istevanni tumedas seinapeeglis. „Kas sa oled õnnelik, kullake?”

„Jaa.”

„Üksildust ei tunne?” Tal pole New Yorgis kunagi tõelisi sõpru olnud – ta oli liiga väike, liiga häbelik.

„Eip.”

Piilun trepimademe kohal lasuvasse pimedusse, läbitungimatusse süngusse. Päevaajal laskuvad pea kohal olevast kuppeljast katuseaknast alla päikesekiired, õhtuti on see pärani silm, mis trepikäigu sügavikku jõllitab. „Kas sa igatsed Punchi taga?”

„Eip.” Ta ei saanud kassiga läbi. Kõuts küünistas teda ühel jõuluhommikul, välgutab küüned üle ta randme, kaks kiiret rehatriipu põhjast lõunasse ja idast läände; erkpunane verevõrestik immitses nahale, trips-traps-trull, ja Ed oleks kassi peaaegu aknast välja visanud. Vaatan otsivalt ringi, kus ta praegu on, ja näen teda raamatukogu diivanil keras, mind piidlemas.

„Las ma räägin issiga, musike.” Tõusen veel ühest trepikärgust üles, trepivaip taldade all kare. Rotang. Mida me küll mõtlesime? See mäardub nii kergesti.

„Terekest, laiskvorst,” tervitab ta mind. „Uued naabrid?”

„Jah.”

„Kas sa mitte just äsja ei saanud uusi naabreid?”

„See oli kaks kuud tagasi. Kaks kaksteist. Millerid.” Ma pöördun ringi, laskun astmetest alla.

„Kus need teised siis on?”

„207. Risti üle pargi.”

„Naabruskond vahetub.”

Jõuan mademele, keeran. „Nad ei toonud kuigi palju asju kaasa. Ainult autotäis.”

„Noh, eks kolijad tulevad vist hiljem.”

„Vist küll.”

Vaikus. Lonksan klaasist.

Nüüd olen jälle elutoas, kamina juures, nurgad varjudest küllastunud. „Kuule ...” alustab Ed.

„Neil on poeg.”

„Mida?”

„Neil seal on poeg,” kordan ma, surudes lauba vastu külma aknaklaasi. Naatriumlambid pole siia Harlemi pärapõrgusse veel jõudnud ja tänavat valgustab ainult kuu poolik sidrunilõik, aga ma näen nende siluette ikkagi: mees, naine ja pikka kasvu poiss, kes kaste välisukse juurde tassib. „Teismeline,” lisan ma.

„Rahu, panter.”

Enne kui ma end peatada suudan: „Soovin, et te siin oleksite.”

See tabab mind ootamatult. Jääb mulje, et Edi samuti. Telefonis on vaikus.

„Sul on rohkem aega vaja,” ütleb ta.

Ma olen vait.

„Arstid ütlevad, et liiga palju suhtlemist ei ole tervisele hea.”

„Mina olen arst, kes seda ütles.”

„Sa oled üks neist.”

Terav praksatus mu selja taga – säde kaminas. Leegid rahu-
nevad, pobisevad võre taga.

„Miks sa ei võiks neid uusi inimesi enda poole kutsuda?”
küsis ta.

Kummutan klaasipära suhu. „Arvan, et täna õhtuks on nüüd
küllalt.”

„Anna.”

„Ed.”

Ma peaaegu kuulen teda hingamas. „Mul on kahju, et me
koos sinuga seal ei ole.”

Ma peaaegu kuulen oma südant pekslemas. „Minul ka.”

Punch on mulle alumisele korrusele järele loivanud. Roobit-
sen ta ühe käega üles, taandun kööki. Asetan telefoni köögile-
tile. Veel üks klaas enne und.

Kaelapidi pudelit haarates pöördun akna poole, kolme kõnni-
teel seisva kummitusliku kuju poole ning tõstan pudeli toostiks.